

New York Timesi bestsellerite autor

NORA ROBERTS

ARMASTUS, MIS TÄRKAB JUST SIIS,
KUI ME SEDA KÕIGE
VÄHEM OOTAME

ÜHE MEHE KUNST

MacGregorid: GRANT

Nora Roberts
One Man's Art
The MacGregors: Grant
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse viili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

Copyright © 1985 by Nora Roberts
© 2018 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B03334918
ISBN 978-9949-82-182-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Gennie teadis, et oli selle leidnud, samal hetkel, kui ta möödus esimesest pleekinud voodrilaudadega hoonest. Küla, mida pragmaatiliselt ja täpselt nimetati Windy Pointiks, oli lõpuks täitnud tema isiklikud ootused Maine'i rannikuala asunduse suhtes. Ta oli leidnud ka oma teised peatused piki maalilist, kohati postkaardina täiuslikku sakilist nihkuvat rannajoont. Võibolla see täiuslikkus oligi olnud probleem.

Kui ta oli otsustanud selle tööpuhkuse kasuks, oli ta teinud seda kavatsusega avastada oma ande teistsugust aspekti. Kui ta oli varem alati fantaseerinud, müstifitseerinud, usaldanud omaenda vildakuse poole kalduvaid illusioone, siis nüüd oli ta teinud teadliku otsuse jääda realismi juurde, ükskõik milline see võis olla. Gennie auto pakiruum oli tegelikult täis laaditud tema muljetega kaljudest, merest ja maast lõuenditel ja visandiplokkidel, kuid...

Windy Pointis oli midagi rohkemat. Või ehk midagi vähemat. Siin polnud lopsakust ega pehmeid servi. See oli karm maa. Siin polnud varjuandvaid lehtpuid, vaid ainult mõned kidurad kuused ja männid, pahklikud ja ilmastikust kooldunud. Teeauke oli rohkem, kui oleks õiglane olnud.

Külal endal, kuigi see polnud täpselt just kokkuvarisemise äärel, oli eakuse pitsner kõikide selle hädade ja valu-dega. Sool ja tuul olid peksnud hooneid, maha koorinud värvi, muutnud aknad armilisteks. Tulemuseks polnud pehme, vaid jõhker pesemine.

Gennie nägi funktsionaalset ilu. Siin polnud mingeid asjatuid hooneid ega piparkoogimaju. Iga hoone teenis oma eesmärki – kauplus, postkontor, apteek. Mõned majad piki peateed ilmutasid seda halastamatut New Englandi praktilisust oma toekas vormis ja korralikus suuruses. Seal võis olla lilli, lisades üllatavalt rõõmsat ja naeratavat värvi tuhmide voodrilaudade taustale, aga ta märkas, et peaaegu igal kodul oli hästi hooldatud kõõgiviljalapp maja taga või küljel. Petuuniatel võidi lubada kasvada veidi korratult, aga porgandid olid puhtaks rohitud.

Autoaken all, võis ta küla haista. See lõhnas päris lihtsalt kala järele.

Gennie sõitis külast kõigepealt otse läbi, soovides peatänavast saada täielikku muljet. Ta peatus kirikaia juures, kus graniidist hauatähised olid üsna ranged, rohi kõrge ja metsik, ning keeras seejärel ringi, et jälle tagasi sõita. See polnud suur linn ja tee oli päris kitsas, ent ta oli saanud avarusetunde. Siin ei põrkaks vastu oma naabrit, juhul kui sa seda ei kavatse. Rahulolev Gennie peatus kaupluse ees, oletades, et see on Windy Pointi suhtlemisvõrgustiku keskpunkt.

Mees, kes istus treppverandal vanas puidust kiiktoolis, ei jõllitanud teda, kuigi Gennie teadis, et mees oli teda näinud külast läbi sõitmas ja tagasi tulemas. Ta jätkas kiikumist, parandades katkist homaarilõksu. Tal olid valvsad sil-

mad, ranniku päevitunud pruun nägu, hõrenevad juuksed ja pahklikud tugevad käed. Gennie lubas endale, et teeb temast visandi just sellisena. Ta astus autost välja, haarates otsekui järeilmõttena oma käekoti, ja lähenes mehele.

„Tere.”

Mees noogutas, käsi ikka veel hõivatud lõksu puuliistudega. „Vajad abi?”

„Jah.” Gennie naeratas, nautides mehe kõne aeglast rääkimist, mis vihjas kuidagi reipusele. „Võibolla oskate mulle öelda, kust ma saaksin üürida toa või majakese paariks nädalaks.”

Poepidaja jätkas kiikumist, mõõtes teda tarkade pleekinud silmadega. Linnast, järeldas ta üldsegi mitte põlglikult. Ja Lõunast. Kuigi ta oli mees, kes pidas ka Bostonit Lõunaks, sildistas ta Gennie inimesena, kes kuulus niiskettesse regionidesse allpool Mason-Dixoni liini. Naine oli kabe ja päris ilus, arvas ta, kuigi tema tumedal jumel ja heledatel silmadel oli tugev võõrapärane alge. Aga kui lähed kaugeemale lõunasse kui Portland, siis räägidki võõramaalasega.

Samal ajal kui mees kiikus ja aru pidas, ootas Gennie kannatlikult, rikkalikud mustad juuksed soolalõhnalises briisis õlgadelt tõusmas ja tahapoole lendamas. Tema kogemus New Englandis paari viimase kuu jooksul oli talle õpetanud, et kuigi enamik inimesi oli piisavalt eelarvamusteta ja sõbralik, võtsid nad endale üldiselt aega.

Ei näe välja nagu turist, mõtles mees – pigem nagu üks neid muinasjutuprintsesse, kellest ta tütre tütar oma pildiraamatutest luges. Örn nägu muutus veidi teravnemud lõuaks ja põsesarnad lisasid kõrkust. Ent naine naeratas, pehmedades seda üldmuljet, ja tema silmad olid merekarva.

„Siin ei käi palju suvitajaid,” ütles ta lõpuks. „Nüüd on nad kõik niikuinii läinud.”

Mees ei küsiks, teadis Gennie. Kuid ta võis olla suhtlemisaldis, kui see sobis tema eesmärgiga. „Ma ei usu, et mind saaks nimetada suvitajaks, härra...”

„Fairfield – Joshua Fairfield.”

„Genviève Grandeau.” Ta pakkus kätt, mille mees leidis oma tööst karedaks muutunud pihus rahuldavalt tugeva olevat. „Ma olen kunstnik. Tahaksin veeta siin mõnda aega maalides.”

Kunstnik, mõtiskles mees. Mitte seda, et talle pildid ei meeldinud, aga ta polnud kindel, kas ta usaldab täielikult inimesi, kes neid tegid. Joonistamine oli kena hobi, aga tööks... sellegipoolest, naisel oli hea naeratus ja ta ei seisnud lontis. „Umbes kaks miili linnast väljas on võibolla üks väike maja. Leskproua Lawrence ei ole seda veel ära müünud.” Tool krigises, kui mees edasi-tagasi kiikus. „Võibolla ta üürib selle sulle mõneks ajaks.”

„Kõlab kenasti. Kust ma ta kätte saan?”

„Mine üle tee postkontorisse.” Mees kiikus veel mõne sekundi. „Ütle talle, et ma saatsin su sinna,” otsustas ta.

Gennie saatis talle kiire naeratuse. „Aitäh teile, härra Fairfield.”

Postkontor oli vaevalt rohkemat kui lett ja neli seina. Ühe seina võtsid enda alla avad, mille ees tumedas puuvillkleidis naine väledalt posti sorteeris. Ta isegi näeb välja nagu leskproua Lawrence, mõtles Gennie seesmise heameelega, kui ta märkas korralikku rõngasse seatud patsi naise kuklal.

„Vabandust.”

Naine pöördus ümber, saates Genniele kiire linnuliku pilgu, enne kui ta leti äärde tuli. „Saan ma teid aidata?”

„Ma loodan. Proua Lawrence?”

„Jah.”

„Härra Fairfield rääkis mulle, et teil võib olla maja üürile anda.”

Väike suu tõmbus prunti – ainus märk näoliigutusest. „Mul on maja müügis.”

„Jah, ta selgitas seda.” Gennie proovis jälle oma naerastust. Ta tahtis seda linnakest – ja ainult kaks miili majani annaks talle selle. „Ma mõtlen, kas te kaaluksite selle väljaüürimist mõneks nädalaks. Ma võin teile anda soovitusel, kui neid vajate.”

Proua Lawrence uuris Genniet külmade silmadega. Ta tegi ise oma soovitusel. „Kui kauaks?”

„Kuuks, kuueks nädalaks.”

Naine vaatas alla Gennie kätele. Seal oli keeruliselt põimitud kullast sõrmus, aga see oli vales sõrmes. „Olete üksi?”

„Jah.” Gennie naeratas jälle. „Ma ei ole abielus, proua Lawrence. Olen mitu kuud sõitnud läbi New Englandi ja maalinud. Tahaksin veeta mõnda aega siin Windy Pointis.”

„Maalides?” lõpetas lesk veel ühe pika pilguga.

„Jah.”

Proua Lawrence otsustas, et talle meeldib Gennie välimus – ja et ta on noor naine, kes ei vatra lõputult iseendast. Ja fakt jääb faktiks. Tühi maja on kasutu asi. „Koht on puhas ja veevärk on hea. Katus parandati kaks aastat tagasi, kuid ahjul on omaenda tujud. Seal on kaks magamistuba, aga üks seisab tühjalt.”

See on tema jaoks valus teema, mõistis Gennie, kuigi leskproua häääl jäi ühtlaseks ja silmad rahulikuks. Ta mõtleb kõigist neist aastatest, mis ta seal on elanud.

„Lähedal naabreid ei ole ja telefon on välja võetud. Võib-olla saate uuesti sisse panna, kui tahate.”

„Kõlab täiuslikult, proua Lawrence.”

Miski Gennie toonis pani naise kurku selitama. See oli olnud vaikselt pakutud kaastunne ja mõistmine. Hetke pärast nimetas naine kuuüüri summa, kaugelt mõõdukama, kui Gennie oli oodanud. Talle iseloomulikult ta ei kõhelnud, vaid läks oma vaistudega kaasa.

„Ma võtan selle.”

Lesknaise näole ilmus esimene kerge üllatusvirve. „Seda nägemata?”

„Ma ei pea seda nägema.” Reipa praktilisusega, mida proua Lawrence imetles, tõmbas Gennie käekotist tšekiraa-matu ja kirjutas summa välja. „Võibolla saate mulle öelda, mida ma vajan linadest ja nõudest.”

Proua Lawrence võttis tšeki ja uuris seda. „Genevieve,” pomises ta.

„Genviève,” parandas Gennie, voolates sujuvalt üle prantsuse häälduse. „Mu vanaema järgi.” Ta naeratas jälle, pehmendades seda üsna halastamatut haldjailmet. „Igaüks nimetab mind Gennieks.”

Tund aega hiljem olid Genniel majavõtmed käekotis, kaks kasti varusid auto tagaistmel ja juhtnöörid maja juurde sõitmiseks käes. Ta oli möödunud külaelanike kaugetest ettevaatlikest pilkudest ja tal oli õnnestunud mitte naerma hakata kondise teismelise avaliku jõllitamise peale, kui ta oli poes mõtisklenud keraamiliste nõude komplekti kohal.

Selleks ajaks, kui ta oli valmis teele asuma, oli juba hämar. Pilved olid nüüd madalad ja ebasõbralikud ning tuul oli tõusnud. See ainult lisas seiklustunnet. Gennie keeras kitsale auklikule mere poole viivale teele rahutu seemise vaimustusega, mis tähendas, et midagi uut oli silmapiiril.

Ta tuli loomulikult oma seiklusearmastuse tõttu. Gennie vanavanavanaisa oli olnud piraat – merede andestamatu võllaröög. Tema laev oli olnud kiire ja raevukas ning ta oli süümepeinata võtnud, mida oli tahtnud. Üks Gennie aardeid oli tema logiraamat. Philippe Grandeau oli oma kuri-teod kirja pannud uhkeldamise ja irooniatundega, millele Gennie polnud kunagi suutnud vastu panna. Ta võis olla pärinud tugeva praktilisusejoone ümberasunud aristokraatidelt emaliinis, aga Gennie oli piisavalt aus teadmaks, et ta oleks purjetanud koos piraat Philippe'iga ja armastanud sellest igat minutit.

Kui ta auto mööda rattarööpaid edasi hüples, silmitses ta maastikku, mis oli tema kodusest New Orleansist nii kaugel, et oleks võinud olla mõni teine planeet. Siin polnud kohta pikkadeks laiskadeks päevadeks ja mässulisteks öödeks. Selles kaljuses tuultest räsitud maailmas pidid olema iga minut kikivarvul. Eksimusi ei andestataks siin kergesti.

Aga Gennie nägi rohkemat kui karm maa ja kaljud. Rikkumatust. Ta tunnetas seda maas, mis ühines lõpuks merega. Maa teadis, et ta kaotab tollhaaval, sajand pärast lõputut sajandit, aga ei andnud alla. Kuigi varjud õhtuga pikenesid, peatas ta auto, tundes sundi panna osa oma muljeid paberile.